

141

D E K R E T

z dnia 11 kwietnia 1947 r.

w sprawie praktyki pielęgniarskiej.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Osobom, które do końca roku 1949 złożą egzamin przed Państwową Komisją Egzaminacyjną powołaną przez Ministra Zdrowia, nadaje się stałe prawo wykonywania zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o pielęgniarstwie (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 199) praktyki pielęgniarskiej oraz prawa używania tytułu pielęgniarki.

Art. 2. Do egzaminu przed Państwową Komisją Egzaminacyjną zostaną dopuszczone osoby, które

- a) posiadają obywatelstwo polskie,
- b) ukończyły szkołę powszechną lub mają wykształcenie równorzędne,
- c) ukończyły lat 20, a nie przekroczyły 50 roku życia;
- d) posiadają nieskazitelną przeszłość;
- e) posiadają odpowiednie uzdolnienie fizyczne;
- f) posiadają 5 lat praktyki pielęgniarskiej w zakładach leczniczych lub zapobiegawczych albo ukończyły za granicą szkołę pielęgniarstwa obejmującą jednoroczne nauczanie oraz odbyły 2-letnią praktykę pielęgniarską;

g) zostaną przyjęte na 2-miesięczny kurs przeszkoleniowy na podstawie opinii komisji kwalifikacyjnej powołanej przez władzę administracji ogólnej II instancji przy urzędach wojewódzkich (Zarządach Miejskich m. st. Warszawy i m. Łodzi) po sprawdzeniu ogólnych kwalifikacji kandydata i ukończą ten kurs.

Art. 3. Skład Państwowej Komisji Egzaminacyjnej i komisji kwalifikacyjnych przy urzędach wojewódzkich (Zarządach Miejskich m. st. Warszawy i m. Łodzi) ich uprawnienia i tryb postępowania, program i terminy egzaminów oraz program kursu przeszkoleniowego ustali Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej lub Ministrem Ziem Odzyskanych.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Zdrowia:

Tadeusz Michejda

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

142

D E K R E T

z dnia 11 kwietnia 1947 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej ustawy wodnej na cały obszar województwa śląskiego.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Moc obowiązującą ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 62, poz. 574) wraz z późniejszymi zmianami rozciąga się na cały obszar województwa śląskiego.

Art. 2. Upoważnia się Radę Ministrów do wydawania w drodze rozporządzenia przepisów przejściowych i uzgadniających, związa-

nych, z rozciągnięciem ustawy wodnej na obszar określony w art. 1.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Komunikacji, Administracji Publicznej, Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Jan Dąb-Kociół

143

DEKRET

z dnia 11 kwietnia 1947 r.

o zmianie dekretu o Najwyższym Trybunale Narodowym

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrete o Najwyższym Trybunale Narodowym z dnia 22 stycznia 1946 r. w brzmieniu jednolitego tekstu ogłoszonego obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 października 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 327) wprowadza się następujące zmiany:

I. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. Najwyższy Trybunał Narodowy rozpoznaje:

1) sprawy o przestępstwa, określone w dekrete z dnia 22 stycznia 1946 r. o odpowiedzialności za klęskę wrześniową i fałszycę życia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 46);

2) sprawy o przestępstwa, dokonane przez osoby, które za popełnione przez nie zbrodnie wydane będą zgodnie z deklaracją moskiewską Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Wielkiej Brytanii władzom Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Prokurator Najwyższego Trybunału Narodowego może przekazać sprawy określone w ust. 1 prokuratorowi sądu okręgowego,

uwzględniając w miarę możliwości właściwość miejscową.

II. W art. 7 po słowach „na podstawie art. 6” — zmienia się słowa „pkt 2” na „ust. 2”.

III. Dotychczasowy przepis art. 11 staje się ustępem pierwszym, a jako ustęp drugi wprowadza się przepis z następującym brzmieniem:

„2. Wolno także odczytywać na rozprawie wszelkie zapiski sporządzone w kraju lub za granicą przez organa władz polskich lub przez organa władz państw sprzymierzonych tudzież przez osoby działające z ich polecenia, które prowadziły dochodzenie lub śledztwo albo też przedsięwzięły inne czynności, mające na celu wykrycie przestępstwa lub ujęcie sprawcy”.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Sprawiedliwości i Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajn

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz